

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΑΝΑΛΗΣ

(Ὁ ἐν Κρήτῃ κατὰ τὴν μάχην τῶν Βουκολιῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισθεὶς καὶ πεσὼν γενναῖος ἀνθυπολοχαγός).

ΛΙΣΘΗΜΑ ἔθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ καθήκοντος πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡρωϊκῶς πεσόντας προμάχους τῆς ἐλευθερίας ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ ῥάνωμεν ὧδε μὲ ὀλίγα ἄνθη καὶ τὴν ἀληστον μνήμην τοῦ νεαροῦ ἥρωος Γερασίμου Δανάλη, ὅστις ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσε νὰ ποτίσῃ μὲ τὸ αἷμά του τὸ ἔδαφος τῆς ἡρωϊκῆς νήσου.

Ὁ ἀείμνηστος καὶ συμπαθὴς νέος, γεννηθεὶς ἐν Ληξουριῶν τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1873 ὑπὸ Δαμιανοῦ Δανάλη καὶ Αἰμυλίας Σαρδῆ, ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων φύσεων, αἰτίνες ἀπὸ μίαν καὶ

μόνη φλέγονται ἱερὰν ἰδεάν — τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος: πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν, τὴν πατρίδα. Πεπρωτισμένους μὲ ἀντίληψιν ὀξεῖαν καὶ χαρακτῆρα ἰσχυρόν, αὐστηρὸς καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἔτι, σεμνὸς τὸ ἦθος καὶ εὐθύς τοὺς τρόπους, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰλκύετο πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἂν καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐσχέποντο νὰ τὸν τρέψωσι ἐπὶ ἄλλα θετικώτερα ἐπαγγέλματα. Ἄλλ' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐνθουσιώδους νέου κατίσχυσε καὶ ἀφοῦ διῆλθε πρωτεύων πάντοτε τὰς γυμνασιακὰς τάξεις, μόλις δεκαεξαετῆς, μετέβη εἰς Ἀθήνας, καὶ ὑποβλάων ἑαυτὸν εἰς ἐμβριθεῖς μελέτας, προσῆλθε δι' εἰσιτηρίου ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἔνθα, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου μέσου καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας μόνον ἰκανότητος ἐρειδόμενος, ἐγένετο δεκτὸς καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἐπιζήλου ἐπιτυχίας τὰς ἐν αὐτῇ σπουδὰς. Ἠρέσκειτο ἀπὸ φύσεως εἰς τὰ μαθηματικὰ ἰδίως, δεκατετραετῆς δὲ εἶχεν ἐκπονήσει μικρὸν δοκίμιον περὶ ναυτικῆς, τῇ βοήθειᾳ τῶν τελειοτέρων ἀγγλικῶν συγγραμμάτων.

Οὕτω κατηρτισμένος κατετάχθη ὡς ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὸν στρατόν, ὅπου ἀναμφιβόλως ἤθελε προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1897 ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν Τιμ. Βάσσον στρατοῦ τῆς κατοχῆς, ἐνῶ δὲ εἶχε προσληφθῆ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, ὅταν ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἐν Βουκολιαῖς περιωνύμου μάχης, τόσον ἠλεκτρίσθη ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε ἐζήτησε πάραυτα τὴν ἄδειαν νὰ συμμετάσχη καὶ οὗτος, ἔδραμε δὲ ἀκάθεκτος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, ἔνθα εἴμαρτο νὰ τὸν εὕρη πρόωρος θάνατος ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν στεφανώσῃ ἡ δόξα.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΠΟ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Εἰς τὴν Δεσποινίδα Τ. Φ.

Ἐλθόνια καὶ οἱ κορυδαλοὶ τῆς ἔμμορφης Βερώνας
 Δὲν σ' ἐξυπνήσαν μίαν αὐγὴν εἰς τοῦ Ρωμαίου τὰ στήθη,
 Τοῦ Ὀθέλλου τοὺς Ἐρωτικούς δὲν γνώρισες τυφῶνας,
 Καὶ ἀπὸ σένα ὁ Κάλιμπαν, τὸ τέρας δὲν νικήθη.

Μὰ σὰ μεγάλα μάτια σου τῆς Δεσδεμόνας κλείνεις
 Τὴν τρομασμένη προσευχή, τὴ φλόγα τῆς Ἰουλίας,
 Καὶ τῆς Μιράντας γύρω σου τὰ θεῖα μάγια χύνεις....
 Τὸ μέτωπόν σου ἡ πνοὴ φιλεῖ τῆς τραγωδίας !

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
